

17.søndag efter trinitatis 2018 (729-343 v. 1-2 og sidste v.- 728/730-192 v-7-8 – 266)

I dag takker vi for høsten – for agerjordens fedme - altså hvis vi nu mener, at der er noget at takke for denne gang - her efter en tør og vandlidende sommer.

Livet er jo risikofyldt for os alle – som det lyder i den gamle revyvisse om vores tur gennem livet i en lille båd:

For her er hele molevitten,
båden og hvad der er i den,
adel og borger, præster og bønder,
glæder og sorger og dyder og synder!

Vi er alle i samme båd!

Og det har vi været lige siden tidernes morgen. Men går det nu egentlig så godt for os?

For jorden lider under vores hærgen – plastfyldte oceaner – forurenede drikkevand og menneskeskabt global opvarmning. Og samtidig bliver forskellen mellem rig og fattig tydeligere og tydeligere.

Vi lever, som var det hele givet os – men ikke på en måde, hvor vi i respekt for det, der er os givet, søger at leve i pagt med det givne – tværtimod.

Rodløst famler vi os frem – som en andet forvildet primat. En afart af noget oprindeligt – som nu egenrådigt søger at bemægtige sig denne lille blå planet – ja hele universet.

Således har vi opbygget en moraliserende verdensforståelse med os selv som centrum.

Sådan så og ser vi os selv – som syndere, der blev udvist af Guds have, fordi vi havde inddrukket alverdens visdom. Nå ja, det var nu kun et æble, der skilte os fra dette paradys.

En fortælling om syndefaldet hvor kvinden, den snog, bragte manden til fald – og derfor fremover skulle føde sit afkom i smerte. Og manden, den tåbe, skulle fremover dyrke agerjorden – fyldt med tidsler og ugræs og det i sit ansigts sved.

Men det famøse æble har jo medført, at kvinder nu om stunder kan blive fri for at føde i smerte. Og manden kan sætte sig i en mejetærsker og nyde en kop kaffe, imedens han høster markens fedme.

Det er da ikke så ringe endda. Æblet har da sin virkning! Som en konfirmand sagde til mig forleden dag: Jeg tror på videnskaben. Og det er da også fint nok.

Videnskaben søger jo altid sandheden – det er dens mål. Og sandhed og retfærdighed er ét og det samme. Det er en grundsætning i filosofien.

Og den grundsætning er allerede ind-mejslet for over 4000 år siden i en af Ægyptens pyramider. Men set i den store sammenhæng viser det sig - at sandheden, når det kommer til stykket, kun er relativ og ikke en absolut sandhed.

For der er jo det med de plastfyldte oceaner – det forurenede drikkevand - den globale opvarmning. Og den stigende ulighed mellem de rige og de fattige.

Resultatet er en verden, hvis grundvilkår er uden nåde og barmhjertighed.

En verden, der kan klare sig selv trods lidelse og død. En gudløs verden.

Søren Kierkegaard henførte lidelsens oprindelse til syndefaldet. Han siger, at hvis ikke mennesket havde syndet, »da skulde Lammet have hvilet hos Ulven, og Duen bygget Rede ved Rovfuglens Side, den giftige Urt været uskadelig, da skulde Alt have været saare godt«

Denne tese skyldes kun, at mennesket har sat sig som hersker over alt det skabte og digtet skaberen, Gud, ind i denne påstand. En god undskyldning for det onde. Og en fordel for de stærke og sunde – de retfærdige.

Men vi ved vi jo godt, at ulven dræber lammet, Rovfuglen dræber duen. Og skarntydens saft dræber den, der drikker den.

Når vi selv tænker os til Gud – så bliver han dannet i vort billede. Men da bliver forholdet til Gud lige som et regnskab. Vi skal være på en bestemt måde – gode, ædle og retfærdige for at få del i hans nåde.

Og grænsen for at falde uden for denne nåde – ja den sætter vi selv – men altid således, at vi selv kommer på den rigtige side. Men en grænse sætter vi altid.

Derfor spidder Jesus os med sine ord og sætter en ny grænse: "De raske trænger ikke til læge, men de syge. jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere".

Hermed mener han bestemt ikke dem, der har deres på det tørre. Ja alle dem, der mener at de har orden i deres liv og deres gudsforhold. Nej, det er til synderne, han taler.

Alle vores små fortrin og dydigheder regner han overhovedet ikke. Alt det, som vi hver især synes er så fortræffeligt ved os selv, det har han overhovedet intet tilovers for.

Således vender han sig mod os og taler til os som syndere – alle til hobe. For som sådan er vi gennemskuet – ikke som retfærdige, men som selvretfærdige. Afsløret i al vor indbildte retfærdighed og selvgodhed.

Og det har han magt og myndighed til at gøre. Og det med en opfordring til enhver om - at følge ham.

Kristus er ikke en moralprædikant. Han er en frelser, og hans ord: "følg mig" betyder derfor, at vi skal holde os til ham, gøre ham til vores tro – for i os selv har vi ingen tro i vort angstfyldte hjerte.

Hans vilje er Guds vilje. Og den vilje er der intet jordisk i. Ingen udfrielse fra lidelse og død. Men det er et Ord om, at vi skal have fred i Kristus. For trods lidelse og død skal vi være frimodige, for han har overvundet verden.

Har du den frimodighed – bed da kun trygt om: "Giv os i dag vort daglige brød".

Og det brød er det legeme, han på korset ofrede for din og min skyld. Og det gjorde han for, at du og jeg kan høste evigt liv af Ånden - ikke af kødet.

Ikke af dine og mine mere eller mindre uforbederlige gerninger – men af din tro på, at menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte. For syndernes forladelse ligger i hans ord: Følg mig!

Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.